

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu zasądził od pozwanej B. S. na rzecz powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) – Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 203,80 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 107 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że w dniu 23 października 2014 r. B. S. wraz z córką wsiadła do autobusu linii 53 w Ł. na ul. (...). Pozwana usiadła na miejscu pasażera, wyjęła portfel i odliczyła 4 bilety. Kiedy próbowała je skasować, kontroler biletów zagroził jej drogę do kasownika. Stwierdził, że skoro usiadła, nie może już skasować biletu. Kontrolerzy podeszli do pozwanej po przejechaniu ok. połowy przystanku, po stwierdzeniu, że nie wykazują one zainteresowania skasowaniem biletu. Wszyscy pozostali pasażerowie zdążyli już skasować bilety.

Pozwana zaczęła dyskutować z kontrolerami. Nie chciała okazać kontrolerom dokumentu tożsamości, wobec czego kontrolerzy wezwali na miejsce zdarzenia policję.

Pozwanej wystawiono wezwanie do uiszczenia opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu w kwocie 200 zł oraz 3,80 zł opłaty za podróż.

W dniu 31 grudnia 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty 217,17 zł, w tym 200 zł opłaty dodatkowej, 3,80 zł wartości biletu oraz 13,37 zł odsetek w terminie 14 dni od doręczenia wezwania.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że stosownie do art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1173), umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Zgodnie z art. 33a ust. 3 powołanej ustawy, w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Jak stanowi § 51 uchwały Rady Miejskiej w Ł. z dnia 26 czerwca 2016 r. nr (...) w sprawie ustalenia przepisów porządkowych lokalnego transportu zbiorowego w Ł., pasażer zawiera umowę przewozu przez nabycie i zakodowanie migawki, a korzystając z biletu kasowanego z chwilą zajęcia miejsca w pojeździe. Skasowanie biletu jest pierwszą czynnością, jaką pasażer jest zobowiązany uczynić bezpośrednio po wejściu do pojazdu.

W niniejszej sprawie pierwszą czynnością pozwanej, po wejściu do pojazdu, nie było skasowanie biletu, a zajęcie miejsca siedzącego w pojeździe. Pozwana winna była przygotować bilet do skasowania już przed wejściem do pojazdu. Jeżeli było to niemożliwe, winna była znaleźć bilet i go skasować przed zajęciem miejsca siedzącego w autobusie. Z zeznań świadków wynika natomiast, że pozwana próbowała skasować bilety mniej więcej w połowie przystanku. Wszyscy pozostali pasażerowie zdążyli już skasować bilety. Kontrolerzy przystąpili do wykonywania swoich czynności po stwierdzeniu, że pozwana w ogóle nie była zainteresowana skasowaniem biletu.

Zgodnie z § 9 ust. 1 uchwały Rady Miejskiej w Ł. nr XXXI/551/12 z dnia

25 stycznia 2012 r. w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego w Ł., w razie stwierdzenia przez kontrolera, o którym mowa w § 8, zaistnienia co najmniej jednego z następujących zdarzeń:

- 1) brak biletu lub posiadanie biletu nieważnego za przejazd osoby;
- 2) brak dokumentu uprawniającego do bezpłatnego lub ulgowego przejazdu;
- 3) spowodowanie zatrzymania pojazdu lub zmiany trasy pojazdu bez uzasadnionej przyczyny; pasażer jest zobowiązany do uiszczenia opłaty dodatkowej, w wysokości określonej w ust. 3, oraz w sytuacji określonej w pkt 1 i 2 opłaty za podróż o wartości równej cenie biletu jednorazowego, o którym mowa w pkt I. 2 załączników Nr 2-4 do uchwały.

Stosownie co do § 9 ust. 2, opłata dodatkowa, o której mowa w ust. 1, podlega zapłacie w terminie 30 dni od daty wystawienia dokumentu zobowiązującego do jej uiszczenia.

Jak stanowi § 9 ust. 3 pkt 1, z zastrzeżeniem ust. 4, wysokość opłaty dodatkowej wynosi w przypadku określonym w ust. 1 pkt 1 i 2 – 200 zł.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu Rejonowego powództwo było zasadne. Wysokość dochodzonej kwoty nie była kwestionowana przez pozwaną.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. zasądzając odsetki od dnia 23 listopada 2014 r., tj. od upływu 30-sto dniowego terminu od wystawienia wezwania stosownie do powołanych przepisów.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda 60 zł kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. 2013 r., poz. 490), 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 30 zł opłaty sądowej od pozwu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 i § 2 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 6 k.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. polegające na:

- przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i uznaniu za udowodnione przesłanki nałożenia przez powódkę opłaty dodatkowej, w sytuacji gdy przedstawiony na poparcie twierdzeń powódki w tym zakresie materiał dowodowy był przynajmniej niewystarczający, a na pewno był niewiarygodny, podczas gdy pozwana zaprzeczyła twierdzeniom powódki co do istnienia podstaw do nałożenia opłaty dodatkowej,
- a nadto niedopuszczalnym przerzuceniu na pozwaną ciężaru dowodu, w sytuacji gdy to powódka nie sprostала obowiązkowi udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne,
- braku rozważenia i odniesienia się do nieprzedstawienia przez powódkę, pomimo wezwania Sądu, zapisu z monitoringu, a więc odmowy przedstawienia przez powódkę jedyne go obiektywnego dowodu, który mógłby pozwolić na ustalenie rzeczywistego przebiegu zdarzenia,
- nieuzasadnionej odmowie dania wiary pozwanej.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości oraz skorygowanie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji. Zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa

procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

W doktrynie i judykaturze panuje zgoda co do tego, że z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniami doświadczenia życiowego. Dlatego w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonych dowodów możliwe jest wyprowadzenie konkurencyjnych wniosków co do przebiegu badanych zdarzeń, dla podważenia stanowiska orzekającego sądu nie wystarcza twierdzenie skarżącego o wadliwości poczynionych ustaleń odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie jakich to konkretnie uchybień w ocenie dowodów dopuścił się orzekający sąd naruszając w ten sposób opisane wyżej kryteria, wiążące w ramach swobodnej oceny dowodów (tak np. K. F. - G. w: Kodeks postępowania cywilnego, pod red. A. Z., W. 2006, tom I, s. 794, 795, por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008r., I ACA 205/08, L., w którym stwierdzono: „Fakt, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 KPC. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 KPC”; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005r., III CK 314/05, Orzecznictwo w Sprawach (...)/, w którego tezie stwierdzono, że: „Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 KPC mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów”.

Odnosząc powyższe do stanowiska skarżącej znać trzeba, iż nie sprostала ona opisanym wymogom formułowania analizowanego zarzutu, a jej stanowisko jest wyrazem polemiki ze stwierdzeniem Sądu Rejonowego przyjętym u podstaw zaskarżonego wyroku, iż pozwana nie była zainteresowana skasowaniem biletu. W świetle przedstawionych uwag nie jest to jednak wystarczające dla podważenia stanowiska prezentowanego w zaskarżonym orzeczeniu.

Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Rejonowy nie mógł przeprowadzić dowodu z zapisu monitoringu linii 53 – 53 A z dnia 23 października 2014 roku, podczas którego nałożono na pozwaną opłatę. Albowiem pozwana nie dysponowała takim nagraniem (k. 49).

Nie zasługuje także na uwzględnienie podnoszony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji błędne uznanie, iż powódka wskazała oraz udowodniła zarówno fakt zaistnienia zdarzenia w okolicznościach, za które pozwana ponosi odpowiedzialność. Sąd Okręgowy stwierdza, że dokonana przez Sąd I instancji ocena wiarygodności i mocy przeprowadzonych w sprawie dowodów została dokonana w sposób wszechstronny i prawidłowy, nie wykraczała poza granice swobodnej oceny dowodów i dawała uzasadnioną podstawę do uznania, że powódka w toku postępowania udowodniła zasadność objętego pozwem żądania.

Stwierdzić należy, iż chybiony jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 328 § 1 k.p.c. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia pozwala bowiem stwierdzić, że Sąd Rejonowy szczegółowo wyjaśnił motywy stanowiska przyjętego u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu, co więcej uczynił to wieloaspektowo i wyczerpująco. W konsekwencji stwierdzić trzeba, że pisemne uzasadnienie kwestionowanego wyroku w pełni realizuje funkcje przypisywane temu dokumentowi, który pełniąc rolę sprawozdawczą przede wszystkim pozwolił na zrekonstruowanie rozumowania, jakie wiodło do sformułowania wniosków przyjętych przez orzekający sąd, dla

możliwości ich zweryfikowania w toku kontroli instancyjnej. Tak opisanym wymogom odpowiadają pisemne motywy orzeczenia sporządzone przez Sąd Rejonowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 w k.p.c.